

אנשים

שהכל אפשרי. כשנודע שסא-דאט מגיע לכנסת, לא נותר לראשי הטלוויזיה אלא להפ-עיל את התוכנית שהכין גל-עדי.

דים, אלכס גלערי, להכין תוכנית מפורטת של היערכות הטלוויזיה לביקור אפשרי של סאדאט בארץ. ליבני ואחרים ראו ברעיון עניין לא רציני, אך לבסוף הסכימו שיעברו על כך, כנראה מתוך תחושה שאם משה ריין נפגש עם חאסן תוהמי במארוקו, הרי

ליבני, נזכר שהטלוויזיה עמדה אז על כך שכל הש-דורים יעשו עלידי הישרא-

מרסל שגיא

הכתבת הפרלמנטרית של מחלקת החדשות בערבית של הטלוויזיה הישרא-לית, גילתה עירנות והציצה דרך עדשת מצלמת הטלוויזיה, במתרחש, בשדה. לידה עמד צלם הטלוויזיה שעסק במידת האור. הכתב לענייני מיפלוגות של הטלוויזיה, ניסים משעל, שאף הוא בא לכסות את אירוע הפרדה מבגין, פרש לצד ועיין בעיתוני הצהריים.

דיעו לו המצרים שהרעיון מוקדם מדי. לפני הבהירות אישרו המצרים את הביקור, אך שיטתית עיכב את תשר-בתו עד אחרי הבהירות.

ספן השלום אייבי נתן היה המום כששמע במישרדו את הידיעה על ההתנקשות בנשיא המצרי. אייבי, שבמשך שנים כתב לסאדאט, נזכר ש-הנשיא המיצרי נתן לו בומנו אישור מיוחד לעבור בתע-לה, עוד לפני שנחתם הסכם השלום עם ישראל. אייבי סי-פר שהוא נפגש אישית עם הנשיא ורעייתו, וסאדאט אף זכר אותו במסיבות העיתונ-אים שבהם השתתף אייבי.

הפרופסור ישעיהו לוי בוביין לא התרגש מהאירוע עים בקאהיר כשנשאל מה דע-תו על הצער האישי של יש-ראלים רבים על מותו של הנשיא המצרי, השיב: "אין זה מעניין אותי". ולגבי המ-שך תהליך השלום אמר: "זו היתה שביתת נשק עם המצ-רי, שלא היתה מתקיימת גם אם סאדאט היה חי, כל עוד נמשיך להחזיק בשילטון הי-שטחים הכבושים."

רק בודדים באו לבניין השגרירות המצרית ברחוב בול בתל-אביב ביום השלישי בערב. אחרי שסגן נשיא מצ-ריים הודיע שסאדאט נהרג. חוץ משכנים ושוטרים, היו במקום רק עיתונאים ישרא-לים וזרים שבאו לקבל את תגובת השגריר המצרי. בר-שעה עשר בא למקום כואר כהנא, מנהיג הליגה להגנה יהודית, והשיק כוסיות לחיים עם חבריו, על מות סאדאט.

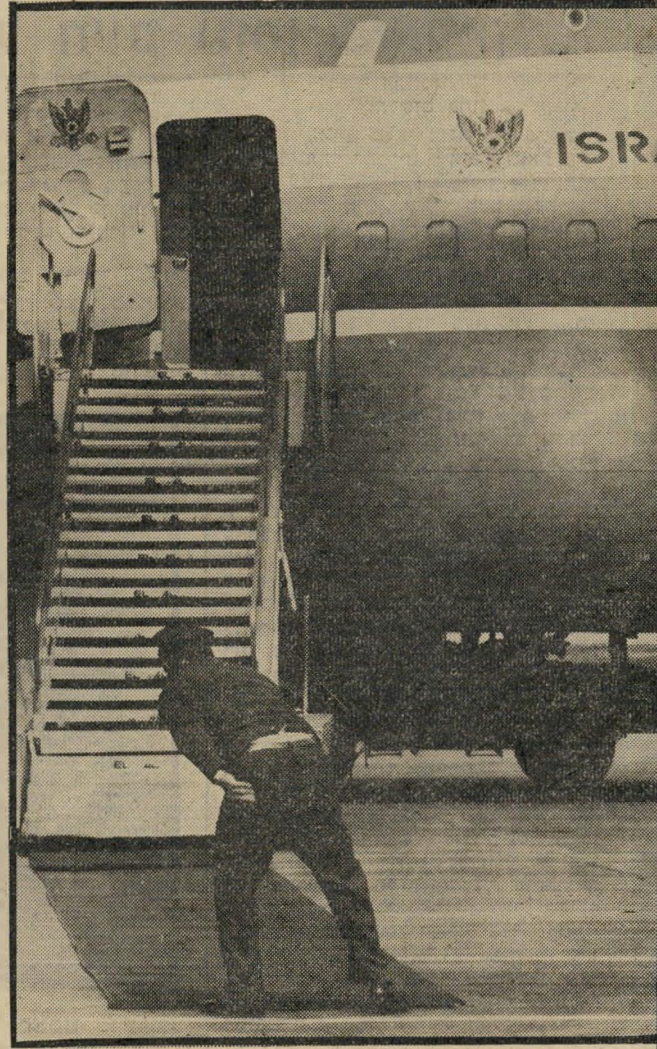
מוזכרו של הרב כהנא, ירמי ריין, שלא האזין ל-רדיו ולא שמע על הודעת מר-ברק, שאל עיתונאי שהיה צמוד לטרנזיסטור: "תגיד, ה-כלב מת?"

ה"כ מאיר שיטרית אירח בביתו ביום השלישי את ראש עיריית באר-שבע אל-יהו נאווי. שיטרית, שלא האזין באותו בוקר לשידורי הרדיו, נדהם כשנאווי סיפר לו על ההתנקשות בסאדאט. לדבריו, הוא החמיץ בעיקבות הרצה פגישה אפשרית עם ה-נשיא המנוח. שיטרית ניסה לארגן לפני שנה חילופי מישלחות של מועצות מקומי-יות עם מצריים, ובתחילה הר-

לים, למרות הציוד הדל שהיה בידי הרשות. הוא נזכר שהיו מגעים, סאדאט ירואין לט-לוויזיה הישראלית אך לבסוף הראיון לא יצא לפועל, וסא-דאט התראיין עם בגין לרש-תות האמריקאיות.

ח"כ משה שחל סעד ארוחת צהריים בתל-אביב עב-יושבראש מיפלגת העבודה שימעות פרם, כאשר משהו הודיע לשניהם שגורו ירות לעבר סאדאט במיצעד. "בי-קשנו מייד מכשיר רדיו, וקיי-ווינו שזו אכן רק פציעה ביד. הצעתי לפרס שבישיבת הליש-כה שנועדה לאותו יום, גדלג על העניינים הקשורים במיפ-לגה, ונצטמצם בעניינים הפו-ליטיים, וכאשר התקבלה ההו-דעה במהלך הישיבה על מו-תו של הנשיא, הפסקנו את הישיבה."

שחל נזכר, שכאשר נפ-גש סאדאט עם חברי הכנסת, בירך שחל את הנשיא בער-בית. סאדאט שאל אותו מאי-זה מוצא הוא, ושחל ענה ש-הוא מעיראק. על כך העיר לו סאדאט בחיוך: "אולי אתה יכול להשפיע עליהם שהיו יותר מתונים?"

ש"ח אדום

שנפרש עד כשב המטוס הוביל את בגין, שרון ושמיר למטוס שיצא ל-קאהיר. בשדה התעופה לא התקיימה מסיבת עיתונאים, ולא התקיים כל טקס רשמי. ראש-הממשלה עצמו צעד לצידו של השטיח האדום, ולא עליו, וליד המטוס לחץ את ידו של השגריר המצרי.

אחרי שנפרדה מאביה. היא קיבלה את הידיעה על רצח סאדאט בצורה קשה. לידה נראים נהגו של ראש-הממשלה מנחם דמתי, מזכירתו, יונה קלימוביץ, ואחותו. עם סיום הטקס, עזבה חסיה את נמל התעופה (בתמונה השמאלית).

אנוור אל-סאדאט. חסיה המתינה ליד אחותו של בגין, רחל הלפרין. בין השתיים שורת מתנחות מאז שבגין החליט לקחת את בתו ולא את אחותו לביקורו בארצות-הברית. חסיה (בתמונה האמצעית) לא יכלה להתאפק ופרצה בבכי